Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

zo 16. marca 2017 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Duševné vlastníctvo — Autorské práva a s nimi súvisiace práva v informačnej spoločnosti — Smernica 2001/29/ES — Právo týkajúce sa verejného prenosu diel — článok 3 ods. 1 — Výnimky a obmedzenia — článok 5 ods. 3 písm. o) — Šírenie televízneho vysielania prostredníctvom miestnej káblovej siete — Vnútroštátna právna úprava stanovujúca výnimky pre zariadenia umožňujúce prístup pre maximálne 500 predplatiteľov ako aj pre retransmisiu verejného rozhlasového alebo televízneho vysielania v tuzemsku“

Vo veci C-138/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Handelsgericht Wien (Obchodný súd Viedeň, Rakúsko) zo 16. februára 2016 a doručený Súdnemu dvoru 7. marca 2016, ktorý súvisí s konaním:

Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

proti

Zürs.net Betriebs GmbH,

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda ôsmej komory M. Vilaras, sudcovia J. Malenovský (spravodajca) a M. Safjan,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM), v zastúpení: M. Walter, Rechtsanwalt,

— Zürs.net Betriebs GmbH, v zastúpení: M. Ciresa, Rechtsanwalt,

— rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,

— poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: nemčina.

— Európska komisia, v zastúpení: T. Scharf a J. Samnadda, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 1 a článku 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230) na jednej strane a článku 11 bis ods. 1 bod 2 Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel z 9. septembra 1886 v znení vyplývajúcom z Parížskeho aktu z 24. júla 1971 zmenenom a doplnenom 28. septembra 1979 (ďalej len „Bernský dohovor“) na druhej strane.

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu mezi Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM) a Zürs.net Betriebs GmbH (ďalej len „Zürs.net“) týkajúceho sa žiadosti, v ktorej AKM od spoločnosti Zürs.net žiada predloženie informácií o počte predplatiteľov pripojených na ňou prevádzkovanú káblovú sieť a prípadne uhradenie odmeny, vrátane úrokov z omeškania za poskytnutie diel chránených autorskými právami a s nimi súvisiacimi právami.

Právny rámec

Medzinárodné právo

Zmluva WIPO o autorskom práve

3 Svetová organizácia duševného vlastníctva (WIPO) prijala v Ženeve 20. decembra 1996 zmluvu WIPO o autorskom práve, ktorá nadobudla účinnosť 6. marca 2002. Táto zmluva bola v mene Európskeho spoločenstva schválená rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000 (Ú. v. ES L 89, 2000, s. 6; Mim. vyd. 11/033, s. 208).

4 Zmluva WIPO o autorskom práve v článku 1 ods. 4 stanovuje, že zmluvné strany budú dodržiavať články 1 až 21 Bernského dohovoru.

Bernský dohovor

5 Článok 11 bis ods. 1 bod 2 Bernského dohovoru znie:

„(1) Autori literárnych a umeleckých diel majú výlučné právo udieľať súhlas:

…

2. na akékoľvek zverejňovanie po drôte alebo bezdrôtov[o] diela vysielaného rozhlasom alebo televíziou, ak uskutočňuje toto zverejňovanie iná organizácia než pôvodná“.

Právo Únie

Smernica 2001/29

6 Odôvodnenie 9 smernice 2001/29 znie:

„Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. …“

7 Podľa článku 3 ods. 1 tejto smernice:

„Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.“

8 Článok 5 ods. 3 písm. o) uvedenej smernice stanovuje:

„Členské štáty môžu zabezpečiť výnimky alebo obmedzenia práv poskytnutých podľa článkov 2 a 3 v nasledujúcich prípadoch:

…

o) použitie v niektorých iných menej významných prípadoch, pri ktorých už existujú výnimky alebo obmedzenia podľa vnútroštátnych právnych predpisov za predpokladu, že ide iba o analógové použitie a že tým nie je ovplyvnený voľný obeh tovarov a služieb v rámci spoločenstva bez toho, aby boli dotknuté iné výnimky a obmedzenia obsiahnuté v tomto článku.“

Rakúske právo

9 Podľa § 17 Urheberrechtgesetz (autorský zákon, BGBl. 111/1936) v znení v BGBl. I. 99/2015:

„1. Autor má výlučné právo šíriť dielo rozhlasovým alebo televíznym vysielaním alebo obdobným spôsobom.

2. Rozhlasovému alebo televíznemu vysielaniu zodpovedá aj to, ak sa dielo sprístupní verejnosti v tuzemsku prostredníctvom zariadenia nachádzajúceho sa v tuzemsku alebo v zahraničí, spôsobom obdobným rozhlasovému alebo televíznemu vysielaniu, a to prostredníctvom káblov.

3. Prenos rozhlasového alebo televízneho vysielania

…

(2) spoločným anténovým zariadením

…

b) ak na zariadenie nie je napojených viac ako 500 predplatiteľov nepovažuje sa za nové rozhlasové alebo televízne vysielanie.

Okrem toho sa súbežný, úplný a nezmenený prenos rozhlasového alebo televízneho vysielania [tuzemskej vysielajúcej organizácie (ORF)] prostredníctvom káblov v tuzemsku považuje za súčasť pôvodného rozhlasového alebo televízneho vysielania.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

10 AKM je organizácia kolektívnej správy autorského práva.

11 Zürs.net prevádzkuje v Zürse (Rakúsko) zariadenie káblovej siete, prostredníctvom ktorej prenáša televízne a rozhlasové vysielanie, z ktorých niektoré boli pôvodne vysielané prostredníctvom tuzemskej vysielajúcej organizácie (ORF) a iné boli pôvodne vysielané prostredníctvom iných vysielajúcich organizácií. Vnútroštátny súd uvádza, že ku dňu rozhodnutia vnútroštátneho súdu je ku káblovej sieti spoločnosti Zürs.net pripojených približne 130 predplatiteľov.

12 AKM od spoločnosti Zürs.net požaduje, aby jej predložila informácie o počte predplatiteľov pripojených na ňou prevádzkovanú káblovú sieť v rôznych časových obdobiach a o vysielanom obsahu. Rovnako požaduje, aby po overení predložených informácií jej Zürs.net zaplatila primeranú odmenu.

13 Zürs.net uvádza, že na základe § 17 ods. 3 bodu 2 písm. b) rakúskeho autorského zákona v znení v BGBl. I, 99/2015 týkajúceho sa malých zariadení, na ktoré je napojených maximálne 500 predplatiteľov, nemožno vysielanie, ktoré prenáša, považovať za nové rozhlasové alebo televízne vysielanie, a preto nie je povinná informácie požadované AKM predložiť.

14 AKM tvrdí, že toto ustanovenie je nezlučiteľné tak s právom Únie, ako aj s Bernským dohovorom.

15 Za týchto okolností Handelsgericht Wien (Obchodný súd Viedeň, Rakúsko), rozhodujúci o spore medzi AKM a spoločnosťou Zürs.net, rozhodol konanie prerušiť a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 3 ods. 1 alebo článok 5 smernice [2001/29], alebo článok 11 bis ods. 1 bod 2 Bernského dohovoru vykladať v tom zmysle, že je v rozpore s právom Únie alebo s Bernským dohovorom, ktorý ako medzinárodná dohoda je súčasťou práva Únie, úprava, podľa ktorej prenos rozhlasového alebo televízneho vysielania prostredníctvom ‚spoločného anténového zariadenia', akým je zariadenie žalovanej v konaní vo veci samej:

a) sa nepovažuje za nové rozhlasové alebo televízne vysielanie, ak na takéto anténové zariadenie nie je pripojených viac ako 500 predplatiteľov, a/alebo

b) považuje sa za súčasť pôvodného rozhlasového alebo televízneho vysielania, ak ide o súbežný, úplný a nezmenený prenos rozhlasového alebo televízneho vysielania Österreichischer Rundfunk prostredníctvom káblov v tuzemsku (Rakúsku),

a keďže takéto používanie nie je možné podriadiť ani pod iné výlučné právo týkajúce sa verejného prenosu s prvkom vzdialenosti v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, nevyžaduje sa tak súhlas autora ani nepodlieha povinnosti zaplatiť odmenu?"

O prejudiciálnej otázke

16 Svojou otázku sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 3 ods. 1 alebo článok 5 smernice 2001/29, alebo článok 11 bis ods. 1 bod 2 Bernského dohovoru majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava v spore vo veci samej, podľa ktorej požiadavke získať súhlas autora na základe výlučného práva týkajúceho sa verejného prenosu nepodlieha:

— ani súbežný, úplný a nezmenený prenos rozhlasového alebo televízneho vysielania tuzemskej vysielajúcej organizácie prostredníctvom káblov v tuzemsku,

— ani rozhlasové alebo televízne vysielanie prostredníctvom spoločného anténového zariadenia, ak ku nemu nie je pripojených viac ako 500 predplatiteľov.

17 Túto otázku treba posúdiť v dvoch fázach.

18 V prvom rade tak treba určiť, či súbežný, úplný a nezmenený prenos rozhlasového alebo televízneho vysielania tuzemskej vysielajúcej organizácie prostredníctvom káblov v tuzemsku, akým je prenos v spore vo veci samej, môže predstavovať „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 alebo „zverejňovanie“ v zmysle článku 11 bis ods. 1 bodu 2 Bernského dohovoru.

19 V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 11 bis ods. 1 bod 2 Bernského dohovoru stanovuje, že autori literárnych a umeleckých diel majú výlučné právo udeľovať súhlas na akékoľvek zverejňovanie po drôte alebo bezdrôtovo diela vysielaného rozhlasom alebo televíziou, ak uskutočňuje toto zverejňovanie iná organizácia než pôvodná.

20 Pokiaľ ide o článok 3 ods. 1 smernice 2001/29, tento článok stanovuje, že členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami, vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby k nim verejnosť mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

21 Treba konštatovať, že článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 v podstate zodpovedá článku 11 bis ods. 1 bodu 2 Bernského dohovoru. Keď teda Súdny dvor pristúpi k výkladu pojmu „verejný prenos“ v zmysle uvedeného článku 3 ods. 1, tento výklad je podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora uskutočnený v súlade s uvedeným ustanovením dohovoru (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 40 a 41).

22 Súdny dvor už rozhodol, že pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 zahrnuje dva kumulatívne prvky, a to samotný „prenos“ diela a jeho „verejný“ prenos (pozri rozsudok z 31. mája 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 37).

23 Z judikatúry Súdneho dvora osobitne na jednej strane vyplýva, že pokiaľ ide o prenos, tento pojem zahŕňa každú transmisiu chránených diel, nezávisle od technického prostriedku alebo technického postupu, ktoré sa použili, a každá transmisia, ku ktorej dochádza pri použití špecifickej technológie, podlieha v zásade individuálnemu povoleniu autora dotknutého diela (pozri rozsudok z 31. mája 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, body 38 a 39).

24 Na druhej strane na to, aby určitý akt spadal pod pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, je ešte potrebné, aby chránené diela boli skutočne predmetom „verejného“ prenosu, pričom pojem „verejný“ sa týka neurčitého počtu potenciálnych divákov alebo poslucháčov a okrem toho zahŕňa celkom významný počet osôb (pozri rozsudok z 31. mája 2016, Reha Training, C-117/15 P, EU:C:2016:379, body 40 a 41).

25 Okrem toho Súdny dvor už rozhodol, že prenos chránených diel inou organizáciou, ako je tá, ktorá získala pôvodný súhlas na prenos, predstavuje „verejný prenos“ v zmysle tohto ustanovenia vtedy, keď sú takéto diela sprístupnené novej verejnosti, teda verejnosti, ktorú nositelia dotknutých práv nezohľadnili pri udelení pôvodného súhlasu na používanie svojich diel (pozri v tomto zmysle rozsudok z 31. mája 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 45 a citovanú judikatúru).

26 V prejednávanej veci okolnosť, že v spore vo veci samej sa dotknutý prenos vykonáva káblom, čiže odlišným technickým prostriedkom, ako bol použitý počas pôvodného rozhlasového alebo televízneho prenosu, umožňuje konštatovať, že Zürs.net uskutočňuje prenos v zmysle článku 3 smernice 2001/29.

27 Treba však ešte overiť, či tento prenos je určený novej verejnosti, ktorá je odlišná od verejnosti, ktorej je určené rozhlasové a televízne vysielanie ORF.

28 Z pripomienok spoločnosti Zürs.net, ktoré v tejto časti AKM nespochybnil, vyplýva, že keď nositelia dotknutých práv udeľujú súhlas s rozhlasovým a televíznym vysielaním ORF, vedia o tom, že k vysielaniu tejto tuzemskej organizácie má prístup ktokoľvek, kto sa v tuzemsku nachádza.

29 V rozsahu, v akom sa šírenie chránených diel káblom vykonáva v tuzemsku, ako to vyplýva aj zo znenia prejudiciálnej otázky, a dotknuté osoby tak boli nositeľmi práv pri udelení ich súhlasu s pôvodným šírením tuzemskou vysielajúcou organizáciou zohľadnené, sa verejnosť, ku ktorej Zürs.net uvedené diela šíri, nemôže považovať za novú verejnosť.

30 Z toho vyplýva, že prenos vysielania vykonaný za podmienok spresnených v bode 18 tohto rozsudku nie je verejným prenosom v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29. Takýto prenos tak nepodlieha požiadavke získať súhlas nositeľov práv stanovený v tomto ustanovení.

31 V druhom rade sa vnútroštátny súd pýta, či vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava v spore vo veci samej, ktorá stanovuje, že prenos vysielania prostredníctvom spoločného anténového zariadenia, ku ktorému je pripojených maximálne 500 predplatiteľov, sa nepovažuje za nový prenos, patrí do pôsobnosti článku 5 smernice 2001/29, a konkrétne odseku 3 písm. o) tohto článku, a či sa šíritelia takéhoto vysielania prostredníctvom takéhoto anténového zariadenia tak môžu vyhnúť požiadavke získať súhlas nositeľa práv. Z vysvetlení vnútroštátneho súdu totiž vyplýva, že je možné zastávať názor, že Zürs.net prevádzkuje „malé spoločné anténové zariadenie“ v zmysle tejto vnútroštátnej právnej úpravy.

32 V tejto súvislosti treba na úvod pripomenúť, ako to Súdny dvor zdôraznil v bode 25 tohto rozsudku, že prenos chránených diel inou organizáciou, ako je tá, ktorá získala pôvodný súhlas na prenos, predstavuje verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/23 vtedy, keď sú takéto diela sprístupnené novej verejnosti, teda verejnosti, ktorú nositelia dotknutých práv nezohľadnili pri udelení pôvodného súhlasu na používanie svojich diel.

33 V prejednávanej veci z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že „malé spoločné anténové zariadenie“ spoločnosti Zürs.net umožňuje okrem vysielania ORF šíriť aj vysielanie iných vysielateľov so sídlom v iných členských štátoch, takže takéto vysielanie sa môže považovať za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29. Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť skutočnosti, ktoré sú v tejto súvislosti relevantné.

34 Za týchto podmienok si treba položiť otázku, či sa prevádzkovatelia uvedených malých spoločných anténových zariadení môžu vyhnúť požiadavke získať súhlas nositeľa práv na základe výnimiek stanovených v článku 5 smernice 2001/29.

35 V tejto súvislosti z článku 5 ods. 3 písm. o) smernice 2001/29 vyplýva, že členské štáty môžu zabezpečiť výnimky alebo obmedzenia práv poskytnutých podľa článkov 2 a 3 vtedy, keď ide o použitie v niektorých iných menej významných prípadoch, pri ktorých už existujú výnimky alebo obmedzenia podľa vnútroštátnych právnych predpisov za predpokladu, že ide iba o analógové použitie a že tým nie je ovplyvnený voľný obeh tovarov a služieb v rámci Európskej únie bez toho, aby boli dotknuté iné výnimky a obmedzenia obsiahnuté v tomto článku.

36 Článok 5 ods. 3 písm. o) smernice 2001/29 tým, že odkazuje najmä na článok 3 tejto smernice, predstavuje ustanovenie, na základe ktorého sa možno odchýliť od práva týkajúceho sa verejného prenosu stanoveného v uvedenom článku 3.

37 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora však ustanovenia smernice, ktoré sa odchyľujú od všeobecnej zásady zakotvenej v tej istej smernici, musia byť vykladané reštriktívne (rozsudky zo 16. júla 2009, Infopaq International, C-5/08 EU:C:2009:465, bod 56, ako aj z 10. apríla 2014, ACI Adam a i., C-435/12, EU:C:2014:254, bod 22).

38 Z tohto vyplýva, že jednotlivé výnimky a obmedzenia stanovené v článku 5 ods. 3 smernice 2001/29, medzi ktoré patrí aj výnimka a obmedzenie uvedené v písmene o) tohto ustanovenia, sa majú vykladať reštriktívne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. decembra 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, bod 109).

39 V prejednávanej veci zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že vnútroštátna právna úprava dotknutá v spore vo veci samej umožňuje hospodárskym subjektom vykonávať činnosť v oblasti šírenia chránených diel spoločnými anténovými zariadeniami bez toho, aby mali povinnosť najmä požiadať autorov týchto diel o súhlas v súlade s ich právom týkajúcim sa verejného prenosu, a to pod podmienkou, že na takéto anténové zariadenie nie je napojených viac ako 500 predplatiteľov.

40 Táto možnosť upravená v zákone môže priťahovať hospodárske subjekty, ktoré ju chcú využiť, a viesť k trvalému a súbežnému používaniu viacerých spoločných anténových zariadení. To by mohlo následne viesť na celom území tuzemska k situácii, keď by mal veľký počet predplatiteľov súbežne prístup k takto šírenému vysielaniu.

41 Súdny dvor však už rozhodol, že práve kritérium významného počtu potenciálnych divákov alebo poslucháčov majúcich súbežne prístup k rovnakému dielu predstavuje významný prvok pojmu „verejný“ a v dôsledku toho relevantný prvok verejného prenosu podliehajúceho požiadavke získať súhlas nositeľa dotknutého práva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 31. mája 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, body 42 až 44).

42 Vzhľadom na reštriktívny výklad, ktorý treba uplatniť na článok 5 ods. 3 písm. o) smernice 2001/29, ako aj na cieľ vysokej úrovne ochrany autorských práv stanovený v odôvodnení 9 tejto smernice tak vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava uvedená v spore vo veci samej, ktorá umožňuje viacerým hospodárskym subjektom bez toho, aby získali súhlas autorov, súbežne šíriť chránené diela prostredníctvom spoločného anténového zariadenia s obmedzenou kapacitou pripojených predplatiteľov, sa nemôže považovať, najmä z dôvodu svojho kumulatívneho účinku spresneného v bode 40 tohto rozsudku, za právnu úpravu týkajúcu sa „použitia v niektorých… menej významných prípadoch“ v zmysle tohto článku 5 ods. 3 písm. o).

43 Za týchto podmienok bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, či sú splnené iné podmienky uvedené v článku 5 ods. 3 písm. o) smernice 2001/29, treba zastávať názor, že vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava uvedená v spore vo veci samej, sa nemohla prijať na základe možnosti priznanej členským štátom stanoviť výnimky alebo obmedzenia práv stanovených v článkoch 2 a 3 tejto smernice. Takáto právna úprava musí následne dodržiavať zásadu stanovenú v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, podľa ktorej autori chránených diel majú výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať verejný prenos svojich diel.

44 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že:

— článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článok 11 bis Bernského dohovoru sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava v spore vo veci samej, podľa ktorej požiadavke získať súhlas autora na základe výlučného práva týkajúceho sa verejného prenosu nepodlieha súbežný, úplný a nezmenený prenos rozhlasového alebo televízneho vysielania tuzemskej vysielajúcej organizácie prostredníctvom káblov v tuzemsku, pokiaľ tento prenos predstavuje iba technický spôsob prenosu a bol zohľadnený autorom diela pri udeľovaní súhlasu s pôvodným prenosom, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu,

— článok 5 smernice 2001/29, a najmä odsek 3 písm. o) tohto článku, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava uvedená v spore vo veci samej, podľa ktorej požiadavke získať súhlas autora na základe výlučného práva týkajúceho sa verejného prenosu nepodlieha rozhlasové alebo televízne vysielanie prostredníctvom spoločného anténového

zariadenia, ak na toto anténové zariadenie nie je napojených viac ako 500 predplatiteľov, a že sa preto takáto právna úprava musí uplatňovať v súlade s článkom 3 ods. 1 tejto smernice, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

O trovách

45 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol takto:

Článok 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti a článok 11 bis Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel z 9. septembra 1886 v znení vyplývajúcom z Parížskeho aktu z 24. júla 1971 zmenenom a doplnenom 28. septembra 1979 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava v spore vo veci samej, podľa ktorej požiadavke získať súhlas autora na základe výlučného práva týkajúceho sa verejného prenosu nepodlieha súbežný, úplný a nezmenený prenos rozhlasového alebo televízneho vysielania tuzemskej vysielajúcej organizácie prostredníctvom káblov v tuzemsku, pokiaľ tento prenos predstavuje iba technický spôsob prenosu a bol zohľadnený autorom diela pri udeľovaní súhlasu s pôvodným prenosom, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

Článok 5 smernice 2001/29, a najmä odsek 3 písm. o) tohto článku, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava uvedená v spore vo veci samej, podľa ktorej požiadavke získať súhlas autora na základe výlučného práva týkajúceho sa verejného prenosu nepodlieha rozhlasové alebo televízne vysielanie prostredníctvom spoločného anténového zariadenia, ak na toto anténové zariadenie nie je napojených viac ako 500 predplatiteľov, a že sa preto takáto právna úprava musí uplatňovať v súlade s článkom 3 ods. 1 tejto smernice, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

Podpisy